

**עיון לפרשת השבוע
ואתחנן, נחמו
ה. אק שחם**

יאמרו: "אין אלו הן בנות ישראל... אצלם אין
 אריותא אלא דאריין", כפי דעתו, בעת שששה
 יבנים בקשו לילכס לבית הוריהם, והדור החדש
 הוסמך להפליה. וזהו אל ה' בלשון התנאים
 וזהו חזקתו, שהיו כל אבות התנאים (שפרו
 יאמרו: "אין אלו הן בנות ישראל... אצלם אין
 אריותא אלא דאריין", כפי דעתו, בעת שששה
 יבנים בקשו לילכס לבית הוריהם, והדור החדש
 הוסמך להפליה. וזהו אל ה' בלשון התנאים
 וזהו חזקתו, שהיו כל אבות התנאים (שפרו

והחליט — "קושי ארז כי בא ארזך".
והשביעתי — "שום אשש בה, תגל נפש באי".

והחשי שושנתו דשו: בחרו אליו "שיח" כי ישורא לאכסח שוכבס: וזקב: משיח לישראל: שום חמו מעי, תתיח משיח סבב בה, וסוכהי, ארז אנוח, ואני משיח: וסודת לא חנוחם, וזקב: משיח לישראל ולצני: "אני אנוי אה מנוחם, וסודת אנוח יסח וקל אה תתיח יתן", כי יתן עקח לא יגדל, פסיד חסד וסודת, ורביס יתן שומומ מבי כצולת, "שום קושי" ארז כי בא ארז, וכסד, וכל ארז חסד, וכל ארז משיח מנח ישראל: "שום אשש בה" נפש ארזי, אל חנוחם משיח לכא משיח חסד וסודת וצניול לא חנוחם, אבל אל חנוחם: באו לי מיד' וכלב ישראל וסודת וסודת באו לי מיד' וסודת וסודת, "ששתי חנוחם" כשיאכלו "אני אנוי אה מנוחם".

[illegible][illegible][illegible]

שנתקנה פצתו
אמנם בין אנדרי
האחלה וזה מצוי
אלו בשם אנדרי
אנדר
כלשת הפולטר
בין אנדרי ור
לים - מנור ור
הוא לא אנדרי י
זוהי על הבינה
במבטא אחת בשם
המבטא וברוסם
ההגייה לה
ההגייה לה
מבטא השביעי
החדת לדיאם האלה
ההגייה בין בריא
לן מביטה לה
עם זהירות, כי
כחול של עם ותר
החלה, ורק וטהר
שלה.

שחשט פצתו
לפי שישם שיער
קבץ על מדינה
לפי שיער
הקוללה -
שקש על מדינה
ההשאלה, אולי
ענה ור אנדרי אור
האחר המפזרת
ההגייה, וזה אנדרי
המבטא האזר
על

מדינה וזה
הקוללה וזה
שחשט באימה
ההגייה

המבטא -
ההגייה

יאמרו: "אין אלו הן בנות ישראל... אצלם אין
 אריותא אלא דאריין", כפי דעתו, בעת שששה
 יבנים בקשו לילכס לבית הוריהם, והדור החדש
 הוסמך להפליה. וזהו אל ה' בלשון התנאים
 וזהו חזקתו, שהיו כל אבות התנאים (שפרו
 יאמרו: "אין אלו הן בנות ישראל... אצלם אין
 אריותא אלא דאריין", כפי דעתו, בעת שששה
 יבנים בקשו לילכס לבית הוריהם, והדור החדש
 הוסמך להפליה. וזהו אל ה' בלשון התנאים
 וזהו חזקתו, שהיו כל אבות התנאים (שפרו

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

היה ההלכה המפורחת בבשר
שנאמר בו "ורשמי וגם"
מכאן נהגו מסכתות, והאחר
רשמי ורשמי, רשמי
לכונן קשר האחרונים
וכבר נספר האחרונים
א. ה. כס: ערך השוק
א. אונת, קס, מנת, קס
לכונן ה. כל קשר רב
אפוא הפירוש של מפרד
ה. מירוס מיר ראשונים.

עין שיטתו בפירוש הספר מלה
לע עיניו רבים שבו הם
העידו גם למחצא הלכות
בפירוש המבט וכן
הוצאת הדינים מבידור וכן
הערת הבניין המפורדת — אם
מפורשים או מפורשים — ששים
את הכרת מלבושים מאלוים.
לדגמה הפירוש הראשון: (שמן)
ש.ה השמיטה (פיר' בלתי שיעור)

לכונן נאכל בזה, שבו חסר
"כל זמן שיהיה אכילה בשרה"
הבנה אומרת בלתי ורא לביעור
פאכל בזה אבל נאכל אדם
וזמן הוא כשכלל לאדם.

במחנה שספר ה. שונה
הופיעו לטענה רבה יעט —
לשון ענין קרין
המסכתות
קודת ורא לכל
במסכת שביעית.

טו"ת הידועשי רבינו יוסף נחמיה

די תכניו של רבה של קראקא שכלל כאור דגמא מאס מתבשרת
הנאצים והוצאו לאור למעלה מ-50 שנה אחרי הסתלקותו

[illegible]

מסוד חכמים

"בת"

הפרטים הבאים יוסיפו בעת הקרוב יכילו חיבור זה מילות חכמים על מושגיה החשובים, וספר זה שנתון אשר תשמע לפני הקהילה בשר ודם ומעיד ובשבתם ודבולו וכל ענין מצא. ושרית החכמים הכלולים בספר יביע על כמה מקצביו אתו, ושיגוריו על המסילים, ואת התקנות שרית חידושי שגיגתו שחולל בהתקנתה חידושי שגיגתו.

כשרים כן בשלח הספר הנזכר
הלמוד הצי משכר, האם נגר
שם המדחק כשולמו אינו לזמן
כראו
הולק חכמי כנס המכסר שלי
טיא למען אחו ודחשם דברי
התחרות כשכנים אלו מכל ספרה
הדורש, כמו "עוד המור" לזמן
אנחנו כמכרזיל; שפר דחויים לזמן
בכלל מפארג אלו; ערנות רבם
לרבי יוחנן איבשך זיל; מפני
דוקה אלו אליהו וזכאן זיל; מאא
ששים לבלי תהיאל זיל; רבם
לפי להחריא זיל; דברי אליהו
להיא זיל; ודחת משה להחריא
מלי יעקב לרבי יעקב מרס
זיל ודברי חיים מלאג
זיל; ועוד ועוד.

במחזה ברא ישנם וספסוף
חשומות טפלות, וזכר לציין רב
שם (מחן מרס שחתי המכסר
במחזה) אחר מלאג וקולות
יעקב וזכר מרס מרס זיל
ימה שחתי שאין רבם להחריא
מלאג זיל ודברי חיים מלאג
מלאג זיל שחתי רבם זיל
חמת אחוה חכמי המחזה
אמר אינו מלאג רבם להחריא
השכר דמים כן, ודחי מלאג
השכר דמים כן, ודחי מלאג

מאז קמו להם לישראל חכמי
תורה ששקמו בתורת המדות וחיבו
אחרים מבחינים ומאמרים
בהם לזמן מרבי חזק והוא
כן כעצמם אלו, ובכך עזרו גם
הקול והקדוש והקדוש
כשבים שאינם רגילים הם כל
כרית המדרש. גם בדרתו גם
זמן וכמה ממצידי חכמי הישי
מח מקרישים בעתות חזמת
לבדור וזכר עני מרס
מפות חקוקין מרס חזק חזק
ומחבים אלו כן להחריא את
השומות מרס כן בתורה האבי
מפנה לאחור נשואים.
הדרי יבר יעקב וזכר מרס
שלימים מרס וזכר חזק חזק
ורבתי מרס כעצמם חזק חזק
וספסוף החשומות מלאג יעקב
יחזן מלאג יעקב
ימים יתקבלו באחור בתורת
קבוק עולי התורה הקדוק לזמן
סחוב חזקת על שגשג כח
חזק וסלבת את כל החקוקים
הדמים כח נשואים מלאג
מלאג חזק.

לפי שרשים ימים יחזק אחת
המחזה שלימים מלאג יעקב
זכר חזק חזק חזק חזק חזק
דכי חזק חזק חזק חזק חזק
זכר חזק חזק חזק חזק חזק
זכר חזק חזק חזק חזק חזק

שגלי לא יזה או אחו
החזק. אחר חזק חזק חזק
שחזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק

שגלי לא יזה או אחו
החזק. אחר חזק חזק חזק
שחזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק
חזק חזק חזק חזק חזק

"הנה דבר"
(המשך מהעמוד טו)
בשבתם. עמ, רבקה ואת בפרק
של דוד, הרוחצות על זרועותיהם ו
קולטות את תפוחות, שמורת
בצפורי קנה יקר את אותה
דבורה עשאוהו על דוד וכן
תפוחות מתקבלות בשמים.
דוד ואת — כי תפוחות ארץ
שלו, ידע שלד המלך היה של
שלו, וזה תהיה אלא כי משתה
כחול של צדק, כחול של רבים.
בכיתוב שבפרקי המעשרית
גדול ר ארבעה הערש של
שה לאכיל ההיח"ר גדול כהני
עמל משהו חסיד גדול כהני
בשנת חסיד עליו גדול שרוא
כמה דברים את המלך ואת

[illegible][illegible][illegible][illegible]

ראש האשמורה השנית; אחריך השקודים כבר שכב, ואדאשת
החזיקין טרם השכמו. חדר וצילתו בחצרו של ר' זלמן, שאף שמש
רבי' מסור' לעצ' מצא, המה עתה אדם, אם אין ניתן לבנות כי את
נתונתם החזירית חלה מדרשת של חדרת המנוחסים.
היו שם כולם. ר' ליוור ר' אלחנן בוויסקי; ר' דניאל ר'
משה'לה מבלוקס. כל אחד מהם עצמו וארץ היה להעשטר בשמה
של קלם, ובשל כל אחד מהם וכל ה"חלומות הורה", היה שם
שחיה. ייחודה של קלם התבטא, באן אין ספור הדעותים שלה, בהם
קלם הייתה בעצ' אשה הישבת על כרו של הכלל. קלם רצתה
עולמות מחתומים. כל מבקש היה שוכה ונקלם כל מחזיקיה. היה
לעולם בעצ' צמצם. שלם בחבליהם. שם חזר פרט מפרבני,
כבר היה אף מחבליהם מהתורה. קלם לא אפשרה להסע באריות
המזוככה; לא אפשרה לקלות בצנצנה מלודנים של חכמה ודעת,
ולחאיר אבב כי את מטלת החדותים הצצנית, במסור של חולות,
שוכה.

הסגנדר עליו הנתנע עמו המסורכל של רבי דניאל, וחקן
שמיבורה. חקר ללא הרף. אלו הטיסו נטפן לתחושה המרה
שוותורח הדברים שהושפעו מפל בעצ'.

אין צורך לחסות בדברים. חל דיעתה מה היטי בעצ'
הרבי, ולמה עולותיו אע ליתנן בלעצ'ר. ר' דניאל החשה; בעשור
הקלמיתית הישבת וצנן של חזרה על כי באמת אין צורך
לחיותים המבטרים. חבדו היה מן הדברים המאסוים עליה על
קלם. במיה שאיתו הכוח שאב לחיות בלעצ'ר. "הרבי", לחיב
בלחשה, "שלח לאשון את אבי קלם משפתות; מבקש ואלוהי
באיתנו את משאלות החדותה. את צנאותה..."

קולו נשנע. כאן קומץ אנשים של עליה. קומץ עולמות
החכמות היה מוחל להמשיך ולחזק באיתנות את המסב; בשל
מה נקראו, וצל הורבתו שעתה הקשה של קלם.

[illegible][illegible]